ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera, soudce zpravodaje Václava Štencla a soudkyně Veroniky Juřičkové v právní věci žalobkyně: **AUTOKANTOR plus, s.r.o.,** sídlem Vendryně 999, Vendryně, zastoupená JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem, sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2021, č. j. 29360/21/5300-21441-702127, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 2. 2025, č. j. 22 Af 45/2021-136,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 2. 2025, č. j. 22 Af 45/2021-136, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (dále také „správce daně“) dodatečným platebním výměrem ze dne 11. 11. 2016 doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2013 ve výši 284 293 Kč a sdělil žalobkyni, že jí vznikla povinnost uhradit penále ve výši 56 858 Kč. Platebními výměry z téhož dne dále správce daně vyměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2013 až listopad 2013 v celkové výši 1 256 140 Kč. Správce daně žalobkyni neuznal odpočty daně z přijatých zdanitelných plnění od společností Agentura Pacto s.r.o. (dále jen „Pacto“) a Nyx System s.r.o. (dále jen „Nyx System“), která spočívala v dodávkách betonářské oceli. Podle správce daně plnění přijatá od uvedených dodavatelů byla zasažena daňovým podvodem, o němž žalobkyně mohla a měla vědět.

[2] Žalovaný zamítl odvolání podaná žalobkyní a potvrdil platební výměry a dodatečný platební výměr rozhodnutím ze dne 3. 11. 2017. Žalobkyně podala proti rozhodnutí

žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který jí vyhověl rozsudkem ze dne 8. 10. 2020, č. j. 22 Af 2/2018-109. Krajský soud zrušil uvedené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení s tím, že daňové orgány žalobkyni nezákonně odepřely právo zúčastnit se výslechu dvou svědků (J. K. a K. B.) a právo klást těmto svědkům otázky. Žalovaný poté uložil správci daně provést opakované výslechy uvedených svědků za účasti žalobkyně. Správce daně však zjistil, že K. B. zemřel dne X a J. K. zemřel dne X. Žalovaný následně opětovně zamítl odvolání podaná žalobkyní a potvrdil platební výměry a dodatečný platební výměr, a to v záhlaví označeným rozhodnutím.

[3] Žalobkyně napadla posledně uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud zamítl rozsudkem ze dne ze dne 10. 11. 2022, č. j. 22 Af 45/2021-108. Na základě kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17. 9. 2024, č. j. 6 Afs 3/2023 - 104, tento rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný, neboť krajský soud nereagoval na řadu žalobních námitek. Krajský soud v dalším řízení vydal v záhlaví označený rozsudek, kterým tentokrát zrušil žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející platební výměry a dodatečný platební výměr finančního úřadu. Oproti svému předchozímu rozsudku shledal důvodnou námitku, že správce daně na podkladě totožného skutkového stavu dospěl k nedůvodně rozdílným závěrům u žalobkyně a u jejího odběratele (KANERSTAV s.r.o., dále jen „Kanerstav“). Napadené rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným, neboť žalovaný podle něj tuto námitku vypořádal nedostatečně a nevysvětlil v napadeném rozhodnutí důvody odlišného posouzení obou věcí. Zároveň zrušil také platební výměry a dodatečný platební výměr s ohledem na uplynutí desetileté prekluzivní lhůty.

II. Kasační stížnost a další vyjádření účastníků

[4] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítá, že rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud dospěl k odlišnému právnímu názoru než ve svém předchozím rozsudku, aniž by tuto změnu vysvětlil. Detailní odůvodnění bylo namístě tím spíše, že krajský soud fakticky znemožnil opětovné doměření daně. Žalobkyně v průběhu daňového řízení nikdy neodkázala na zprávu o daňové kontrole společnosti Kanerstav a námitku uplatňovala účelově až jako žalobní důvod. Stěžovateli tedy nelze klást k tíži, že se k odlišnému posouzení nevyjádřil v rozhodnutí o odvolání a ohledně této skutečnosti nevedl dokazování. Stěžovatel poukazuje na podobnost s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 Afs 360/2018-24. Zpráva o daňové kontrole společnosti Kanerstav nebyla součástí daňového spisu, avšak krajský soud z ní vycházel, aniž ji provedl k důkazu. Tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Tato pochybení jsou „vyztužena“ rozporuplným postupem krajského soudu, neboť v případě usnesení policejního orgánu postupoval opačně a uvedl, že není pochybením stěžovatele, že se jím bez aktivity žalobkyně nezabýval. I toto vnitřně rozporné posouzení způsobuje nezákonnost rozsudku. Daňová řízení vedená se žalobkyní a společností Kanerstav jsou zcela samostatná a ze závěrů správce daně učiněných v jedné věci nelze bez dalšího vyvozovat důsledky pro věc druhou. V obou případech navíc správci daně shodně konstatovali naplnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně. Skutečnost, že u společnosti Kanerstav správce daně nedetekoval daňový podvod, vede k tomu, že žalobkyně byla do řetězců „vklíněna uměle“

s cílem získat neoprávněně nárok na odpočet daně. Výrok napadeného rozsudku navíc neobsahuje obligatorní náležitost, a sice výrok „věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému“. Další vadou je to, že krajský soud rozsudek vyhlásil bez jednání zveřejněním zkráceného znění rozsudku na úřední desce, které však neobsahovalo žádné odůvodnění. Nezákonný je také výrok o nákladech řízení, neboť krajský soud uložil stěžovateli povinnost nahradit také náklady spojené s první kasační stížností, ačkoliv potřebu těchto nákladů vyvolal krajský soud svým nepřezkoumatelným rozsudkem.

[5] Žalobkyně ve svém vyjádření uvádí, že z kontextu řízení a posledního rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, proč krajský soud uskutečnil „názorový posun“. Fakticky jde pouze o respektování závazného právního názoru. K diametrálně odlišným závěrům na podkladě shodného skutkového stavu dospěl totožný správce daně, potažmo tatáž úřední osoba, aniž by tento stav byl vysvětlen. Nejpozději v řízení před soudem se stěžovatel seznámil se zprávou o kontrole u společnosti Kanerstav. Daňové orgány jen účelově vyčkávaly na výslovnou námitku žalobkyně. Není vinou žalobkyně, že stěžovateli již objektivně nezbývá žádný čas k odstranění vady. Krajský soud neprováděl žádné dokazování za účelem zjištění skutkového stavu, nýbrž toliko zjistil procesní vadu. Postup krajského soudu není ani vnitřně rozporný. Zpráva o daňové kontrole společnosti Kanerstav řeší posuzovanou otázku, kdežto usnesení policejního orgánu se zabývá trestní odpovědností. Oproti jiným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu je projednávaná věc specifická personálním propojením žalobkyně a jejího odběratele, respektive jejich jednáním v naprosté shodě. Správce daně veškeré podstatné úkony činil pro obě řízení společně. Prvně přijatý závěr o „nevině“ mohl v žalobkyni vyvolat legitimní očekávání, že zavinění u ní bude posouzeno stejně. Zapojení obou společností do obchodů mělo racionální vysvětlení a nešlo o „umělý“ přeprodej zboží.

[6] Stěžovatel v replice opakuje, že změna právního názoru krajského soudu bez detailního odůvodnění založila nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Nešlo o pouhé respektování závazného právního názoru. Požadavek, aby se odlišností obou případů stěžovatel zabýval *ex officio*, je v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Krajský soud ze zprávy o daňové kontrole společnosti Kanerstav vycházel, a provedl jí tedy důkaz mimo jednání.

[7] Žalobkyně v duplice zdůrazňuje, že právě původní opomenutí krajského soudu zohlednit podstatnou část žalobní námitky mělo za následek daný názorový posun. Poukazuje na specifika posuzované věci a uzavírá, že stěžovatel měl příležitost k odstranění zjištěné vady, neboť mu námitky žalobkyně byly z předchozího soudního přezkumu známy.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[9] Jelikož se ve věci jedná o opakovanou kasační stížnost, je potřeba uvést, že kasační stížnost není nepřípustná z důvodu uvedeného v § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nepřípustnost opakované kasační stížnosti podle tohoto ustanovení má totiž za cíl zabránit pouze tomu, aby se Nejvyšší správní soud znovu zabýval věcí, u které *„již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto*

právním názorem řídil“ (nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Kasační námitky v nové kasační stížnosti se však netýkají otázek, které Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 17. 9. 2024 věcně posoudil. Nejvyšší správní soud sice posuzoval také kasační námitku související s žalobní námitkou libovůle v postupu správce daně, ovšem učinil toliko závěr o nedostatečném vypořádání této námitky ze strany krajského soudu. Jednalo se svou povahou o závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, takže se Nejvyšší správní soud věcnou podstatou této žalobní námitky ani zabývat nemohl. Navíc krajský soud nově danou námitku posoudil odlišně, takže se v této části jedná o zcela nové závěry krajského soudu, které dosud nebyly předmětem posouzení ze strany Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost je proto přípustná.

[10] Stěžovatel namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný z důvodu, že krajský soud oproti svému předchozímu rozsudku posoudil důvodnost jedné z námitek odlišně, aniž svůj postup dostatečně odůvodnil.

[11] Žalobkyně v žalobě namítla libovůli v postupu správce daně spočívající v tom, že na podkladě totožného skutkového stavu dospěl k nedůvodně rozdílným závěrům u žalobkyně a u jejího odběratele (Kanerstav).

[12] V rozsudku ze dne 10. 11. 2022 krajský soud k tomuto žalobnímu bodu uvedl, že u odlišných daňových subjektů, byť se jedná o totožná plnění, může v daňovém řízení nastat odlišná situace, a to zejména v návaznosti na (ne)unesení důkazního břemene. Z toho dovodil, že odlišné závěry daňových orgánů učiněné ve vztahu ke společnosti Kanerstav nemohou mít bez dalšího vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

[13] Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku ze dne 17. 9. 2024 konstatoval, že správci daně mohou skutečně zákonným způsobem dospět při posuzování identického skutkového děje k diametrálně odlišným závěrům. Krajskému soudu však vytkl, že vůbec nereagoval na žalobní námitky, v nichž žalobkyně poukazovala na konkrétní závěry obsažené ve zprávě o daňové kontrole u společnosti Kanerstav a na to, že obě společnosti jednaly ve shodě a měly stejnou jednatelku. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se krajský soud touto otázkou zabýval nedostatečně.

[14] V nyní napadeném rozsudku krajský soud uvedl, že se uvedenou námitkou opětovně podrobně zabýval, nově zmínil specifické okolnosti věci (personální propojení žalobkyně a jejího odběratele, provedení daňové kontroly za shodná období a ve vztahu k totožným transakcím) a poukázal na závěry správce daně učiněné ve zprávě o daňové kontrole u společnosti Kanerstav. Uzavřel, že jestliže stěžovatel námitku stran odlišných závěrů správce daně vypořádal tak, že každé daňové řízení je unikátní a jedinečné a nelze vztahovat automaticky výsledky jednoho řízení na řízení další, jedná se o vypořádání nedostatečné. Podle krajského soudu bylo nutné, aby stěžovatel odlišnosti posouzení vysvětlil v napadeném rozhodnutí. Jestliže tak nepostupoval, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[15] Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud svůj odlišný postoj k uvedené žalobní námitce v napadeném rozsudku dostatečně vysvětlil. Důvodem odchýlení se od předchozího

posouzení bylo to, že krajský soud nově zohlednil specifické okolnosti případu, které ve svém rozsudku ze dne 10. 11. 2022 nezohlednil. Zrušení tohoto rozsudku otevřelo krajskému soudu prostor pro opětovné posouzení celé žalobní argumentace a krajský soud zdůvodnil, která konkrétní zjištění u něj vedla ke změně názoru a proč. Napadený rozsudek proto není z tohoto důvodu nepřezkoumatelný.

[16] Stěžovatel dále brojí proti závěru krajského soudu o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Tato námitka je důvodná.

[17] Předně je nutno uvést, že námitku libovůle (popř. narušení legitimního očekávání) z důvodu odlišného posouzení věci v rámci daňové kontroly u společnosti Kanerstav, žalobkyně v průběhu daňové kontroly ani v rámci odvolacího řízení nevznesla. Žalobou napadené rozhodnutí tak nemůže být nepřezkoumatelné proto, že se s takovou námitkou nevypořádalo. Na tom nic nemůže změnit skutečnost, že žalobkyně tuto námitku uplatnila již v prvním soudním řízení, které vedlo ke zrušení prvního rozhodnutí stěžovatele v této věci. Předmětem posouzení ze strany stěžovatele bylo podané odvolání a žalobkyně ani v „obnoveném“ odvolacím řízení tuto námitku neuplatnila.

[18] Důvodem nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí však nemusí být pouze nevypořádání odvolací námitky, nýbrž také situace, kdy z rozhodnutí není zřejmé, jak správní orgán uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (z poslední doby viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2025, č. j. 7 Ads 244/2024-23, a ze dne 14. 8. 2025, č. j. 8 Afs 102/2022-67, nebo usnesení ze dne 21. 8. 2025, č. j. 9 Azs 101/2025-29). Muselo by však jít o zásadní skutkovou okolnost, která je patrná z obsahu správního spisu a která se zjevně musí promítnout do posouzení věci samé. V posuzované věci však v prvé řadě nebyla zpráva o daňové kontrole u společnosti Kanerstav součástí daňového spisu žalobkyně. Nejednalo se tedy o skutečnost, kterou by žalovaný mohl (či dokonce musel) zohlednit i bez námitky. Nutno dodat, že krajský soud touto listinou neprovedl dokazování ani v předchozím řízení (ukončeném rozsudkem č. j. 22 Af 2/2018-109), takže ani nelze tvrdit, že by ji měl žalovaný zahrnout mezi podklady pro nové rozhodnutí na základě § 78 odst. 6 s. ř. s.

[19] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že se stěžovatel nebyl povinen v žalobou napadeném rozhodnutí bez odpovídající námitky výslovně zabývat skutkovými okolnostmi, které by měly plynout ze zprávy o daňové kontrole u společnosti Kanerstav a které by se hypoteticky mohly do jeho závěrů promítnout. Krajský soud tudíž dospěl k nesprávnému závěru, že je žalobou napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné.

[20] Jelikož byla námitka libovůle postupu správce daně vznesena až v řízení před soudem a stěžovatel neměl povinnost se touto otázkou bez námitky v žalobou napadeném rozhodnutí zabývat, bude v dalším řízení na krajském soudu, aby sám uplatněnou žalobní námitku věcně posoudil (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 Afs 360/2018-24). Argumenty, které stěžovatel v řízení o žalobě na obhajobu postupu a závěrů daňových orgánů vznesl a případně dále vznese, mohou mít vliv na posouzení důvodnosti žaloby. Jejich případná „nedostatečnost“ však nemůže být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.

[21] Důvodnou je také námitka, že krajský soud pochybil, jestliže vycházel ze zprávy o daňové kontrole u společnosti Kanerstav, aniž jí provedl řádné dokazování.

[22] Podle § 77 odst. 1 s. ř. s. *dokazování provádí soud při jednání*.

[23] Podle § 129 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (použitého přiměřeně dle § 64 s. ř. s.) *důkaz listinou se provede tak, že ji nebo její část při jednání předseda senátu přečte nebo sdělí její obsah, případně předloží účastníkům k nahlédnutí, je-li to postačující.*

[24] Krajský soud postup dle citovaných ustanovení nedodržel. Ve věci rozhodl bez jednání, proto ani řádné dokazování zprávou o daňové kontrole u společnosti Kanerstav provést nemohl. V takovém případě ovšem ani nemohl vycházet z jejího obsahu. Nebyla totiž součástí správního spisu. Krajský soud tedy v rozporu se zákonem napadený rozsudek opřel o obsah této listiny, ačkoliv ji neprovedl k důkazu při jednání.

[25] Nelze souhlasit s interpretací předkládanou žalobkyní, podle níž krajský soud žádné dokazování neprováděl a pouze zjistil procesní vadu, pro kterou bylo možné rozhodnout bez jednání dle § 76 odst. 1 s. ř. s. Jestliže procesní vada není zjistitelná přímo ze správního spisu a pro její zjištění se zjevně musel krajský soud nejprve seznámit s obsahem listiny předložené až v řízení o žalobě, představoval jeho postup fakticky dokazování, tj. získávání poznatků o skutečnostech důležitých pro rozhodnutí.

[26] Provedením dokazování mimo jednání krajský soud zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 Azs 103/2005-76, č. 687/2005 Sb. NSS, ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 61/2008-98, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6 Azs 35/2015-30, nebo ze dne 27. 11. 2024, č. j. 2 Afs 257/2023-53).

[27] Námitku, že výrok I napadeného rozsudku neobsahuje náležitost stanovenou v § 78 odst. 4 s. ř. s. shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou. Podle tohoto ustanovení platí, že *zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému*. Správní soud však musí také reflektovat procesní úpravu, jíž se má následně správní orgán řídit. Jak se opakovaně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, nemůže-li prvostupňový správce daně pokračovat v daňovém řízení po zrušení jeho platebního výměru odvolacím orgánem, nemůže tak učinit ani po jeho zrušení soudem. Soudy proto nemohou v daňových věcech přistoupit ke zrušení rozhodnutí obou stupňů tam, kde má řízení pokračovat (usnesení soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS, ze dne 16. 12. 2009, č. j. 7 Afs 36/2008-134, č. 2026/2010 Sb. NSS a ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008 - 76, č. 1997/2010 Sb. NSS). Ačkoliv byla všechna tato usnesení vydána ve vztahu k předchozí právní úpravě (zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), základním východiskem byl závěr o tom, že tato úprava neumožňuje odvolacímu orgánu zrušit platební výměr a věc vrátit prvostupňovému správci daně k dalšímu řízení. Na tom se nic nezměnilo ani s přijetím zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (viz jeho § 116). Stejně tak se nic nezměnilo na tom, že v případě zrušení platebního výměru má být řízení zastaveno (viz již citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Aps 2/2008-76). Jestliže tedy krajský soud v nyní posuzované věci zrušil nejen žalobou napadené rozhodnutí, ale také jemu předcházející dodatečný platební výměr a platební výměry, nedopustil se s ohledem na specifika daňového řízení vady, která by měla vliv na zákonnost

napadeného rozsudku. Daňové orgány již totiž s ohledem na závěry krajského soudu nemohly dále pokračovat v daňovém řízení. Uvedené nikterak nebrání tomu, aby došlo k vydání rozhodnutí o zastavení řízení.

[28] Taktéž námitce nesprávného způsobu vyhlášení napadeného rozsudku je nutno přisvědčit. Krajský soud jej vyhlásil bez jednání zveřejněním tzv. zkráceného znění na úřední desce. To sestává pouze z výroku a poučení. Takový způsob vyhlášení rozsudku je ovšem v rozporu s čl. 96 odst. 2 Ústavy (nález Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 38/18, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2019, č. j. 3 Azs 201/2018-35). Tato vada řízení před krajským soudem sice nemá vliv na zákonnost rozsudku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2019, č. j. 3 Azs 201/2018-35), a proto není důvodem pro jeho zrušení, v dalším řízení však bude krajský soud vázán právním názorem o nepřípustnosti vyhlášení rozsudku tímto způsobem.

[29] Stěžovatel dále namítá nezákonnost výroku o náhradě nákladů řízení z důvodu, že první kasační řízení vyvolal svým nepřezkoumatelným rozsudkem krajský soud, a je proto nespravedlivé, aby žalovaný hradil žalobkyni náklady tohoto řízení. Tato námitka není důvodná.

[30] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*.

[31] Podle § 60 odst. 6 s. ř. s. *soud může uložit účastníkovi, svědkovi, znalci, tlumočníkovi nebo osobě, která měla při dokazování nějakou povinnost, aby státu nebo druhému účastníkovi nahradila náklady, které vznikly jejím zaviněním*.

[32] Při meritorním rozhodování o žalobě krajský soud standardně rozhoduje o náhradě nákladů řízení na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., tj. podle celkového úspěchu ve věci, pro který je určující konečné rozhodnutí soudu. Skutečnost, že některé dílčí náklady neúspěšný účastník řízení nezavinil, není z hlediska aplikace tohoto ustanovení podstatná. Pouze zavinění vzniku dílčích nákladů řízení porušením povinnosti ze strany osob vyjmenovaných v § 60 odst. 6 s. ř. s. může být důvodem pro samostatné rozhodnutí o náhradě těchto nákladů bez ohledu na výsledek řízení o žalobě. Případné zavinění vzniku určitých nákladů řízení samotným soudem se do rozhodnutí o náhradě takových nákladů nemůže promítnout, neboť pro takový odchylný postup neposkytuje § 60 s. ř. s. oporu.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud dospěl ve svém rozsudku k nesprávnému závěru o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a zatížil řízení vadami, které měly vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť činil závěry na základě listiny, kterou neprovedl k důkazu.

[34] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto ve smyslu § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil

rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku.

[35] V dalším řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu